

Når afgørelsen ikke henlægges til rigspolitichefen, men til „den politimyndighed“, justitsministeren dertil bemyndiger, er grunden den, at man ikke ved nærværende lov ønsker at foregribe beslutninger vedrørende ændringer i politiets øverste ledelse.

Til § 5.

I denne og den følgende paragraf indeholdes reglerne om henholdsvis justitsministerens og politiets adgang til at træffe beslutning om udvisning af udlændinge. Da udvisning er en langt mere indgribende foranstaltning end den blotte afvisning af udlændinge, der forsøger at indrejse hertil, har man fundet det rettest, at udvisningsbeføjelsen som overvejende hovedregel ligger hos justitsministeren. Man har dog anset det for ubetænkeligt, at politiet træffer beslutning om udvisning i de klare tilfælde, som nævnes i § 6, stk. 1, og således at afgørelsen, såfremt der er tale om politiske flygtninge, også i disse tilfælde er henlagt til justitsministeren, jfr. § 6, stk. 2. Afgrænsningen mellem de tilfælde, hvor udvisning kan bestemmes af justitsministeren, og de tilfælde, hvor afgørelsen træffes af politiet på egen hånd, ligger i det store og hele på linie med den nugældende praksis, hvorefter politiet på egen hånd udviser grænseoverløbere og subsistensløse udlændinge, men iøvrigt i andre tilfælde forelægger sagen for justitsministeriet, forinden udvisningen finder sted.

Om de enkelte udvisningsgrunde i § 5 bemærkes følgende:

Bestemmelser svarende til reglen i nr. 1, findes i F. § 2, 1. pkt., jfr. § 1, stk. 2, og T. § 1, stk. 4, jfr. stk. 3.

Nr. 2 er en ny regel. Man har anset det for påkrævet, at der er hjemmel til at udvise en udlænding, når det i det foreliggende tilfælde med rette kan bebrejdes ham, at han har været forsømmelig med hensyn til at skaffe sig foreskrevet rejselegitimation.

Bestemmelsen i nr. 3, der ligeledes er ny, begrundes med nødvendigheden af, at der er adgang til udvisning af en udlænding, der gør sig skyldig i grov tilsidesættelse af de gældende regler om tilmelding. En lignende regel findes også i den norske fremmedlovs § 16, pkt. a, således som bestemmelsen er ændret ved lov nr. 10 af 30. juni 1932.

Vedrørende nr. 4 henvises til den i T. § 8, stk. 3, indeholdte hjemmel for politiet til at udvise i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne om ophold og arbejde. Man har endvidere fundet det naturligt, at der tilvejebringes hjemmel til at udvise en udlænding, som ved svig har skaffet sig en indrejse-, opholds- eller arbejdstilladelse.

Den i nr. 5 indeholdte hjemmel til udvisning af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden eller som følge af deltagelse i foranstaltninger, der har en mod den danske stat eller dens institutioner rettet fjendtlig karakter, svarer i det væsentlige til den i T. § 1, stk. 4, jfr. stk. 3, hjemlede adgang for rigspolitichefen til ud fra sådanne hensyn at nægte den pågældende tilladelse til at opholde sig her. Foruden denne beføjelse, som efter de gældende bestemmelser formelt er henlagt til rigspolitichefen, men som i praksis ikke udøves uden forudgående forhandling med justitsministeriet, har man i nr. 5 givet justitsministeren adgang til at udvise en udlænding, forsåvidt den pågældendes forhold iøvrigt måtte give anledning dertil.

Med hensyn til bestemmelsen i nr. 5 bemærkes iøvrigt, at en tilsvarende adgang til at udvise udlændinge som regel er hjemlet i andre staters fremmedlovgivning, jfr. således § 37 i den svenske lov, § 17 i den norske lov og § 23 i den finske forordning af 30. januar 1942 angående utlänningsinresa till Finland och vistelse i landet. Der er med denne bestemmelse i første række tænkt på tilfælde, hvor det kan befrygtes, at den pågældendes ophold her i landet medfører en direkte fare for statens sikkerhed, f. eks. gennem virksomhed rettet imod statens lovlige organer, propagandavirksomhed, spionage eller lignende statsfarlig virksomhed til fremme af andre staters interesse. Derudover bør der imidlertid være adgang til udvisning, såfremt den pågældendes fortsatte ophold iøvrigt kommer i strid med danske interesser, f. eks. hvis han på en måde, der er stridende mod den med gæstevenskabet naturligt forbundne tilbageholdenhed, blander sig i danske forhold eller gør disse til genstand for omtale på en måde, der kan være skadelig for landets anseelse.

Reglerne om formel udvisning af udlændinge kunne måske siges at være blevet overflødiggjort, efter at man har fået kontrol over udlændingene gennem reglerne om visum og opholdstilladelse, idet man i disse tilfælde da blot kunne nægte en uønsket udlænding yderligere opholdstilladelse ved dennes udløb eller tilbagekalde en meddelt opholdstilladelse. De forhold, der forudsættes at foreligge fra en udlændings side i de i stk. 1, nr. 1—5, nævnte tilfælde, kan imidlertid efter omstændighederne være så grove, at det vil findes urimeligt, om der ikke straks og bestemt kunne gribes ind med en formelig udvisning og anvendelsen af de dertil knyttede beføjelser, om fornødent særlige foranstaltninger indtil udrejse kan ske,